

[Køfoed.]

med den redegørelse, den tidligere indenrigsminister afgav, da man sidste gang havde forslaget til behandling i folketinget.

Venstre var ved forrige behandling positiv og gik ind for, at der blev nedsat et udvalg, selv om det skal indrømmes, at vi ikke havde så voldsom tillid til, at opgaven kunne løses, eftersom det kommissorium, det skulle have, var så omfattende, at det ikke kunne løses på så enkel vis, at man kunne nøjes med ét udvalg. Men som oftest er det sådan, at tiden løser en hel del af de opgaver, man lader ligge, og det kan vi i folketinget såmænd være glade for. Måske skulle vi også tage det til efterretning og lade en hel del problemer ligge, fremfor at vi blander os i tingene. Det var måske noget, vi skulle overveje.

Men tilbage til forslaget. Det første punkt, hvor man siger, at udvalget skal undersøge arbejdsdelingen mellem de forskellige sygehuse og speciallæger og alment praktiserende læger, er vel nok det væsentligste punkt, der er nævnt i bemærkningerne til forslaget. Hertil må jeg sige, at opgaven er for så vidt løst, sådan som den er blevet stillet. Der er efter min mening ikke noget nyt behov for, at et udvalg skal tage sig af disse ting. Jeg vil henvise, som også indenrigsministeren gjorde, til Wechselmann-udvalgets betænkning. I denne betænkning har man grundigt gennemarbejdet den alment praktiserende læges stilling og forholdet mellem sygehuse og de sociale centre. Jeg synes, at på det punkt er man allerede nået langt i gennemarbejdningen af de problemer, der foreligger.

Endvidere må jeg henvise til, at den sygehusplanlægning, der i denne tid finder sted inden for amtsrådene og på amtsplan, nogle steder er tilendebragt, således at indenrigsministeren i dag har en hel del materiale fra amter, der allerede er færdige.

Må jeg gøre en tilføjelse vedrørende dette punkt foranlediget af det, fru Lis Møller var inde på om de store sygehuse og de små sygehuse. Det er muligt, fru Lis Møller har ret i, at indenrigsministeriet og sundhedsstyrelsen i sin tid, da man fremsatte disse tanker om, hvordan man skulle tilrettelægge planlægningen, måske har stået på et grundlag, som de ikke ville stå på, hvis de skulle fremsætte de samme retningslinjer i dag. I

hvert fald kan jeg konstatere, at hvis man skal følge disse retningslinjer, i hvert fald inden for det amt, jeg kommer fra, hvor vi er færdige med planlægningen og skal have planerne gennemført i praksis, så er det helt givet, at det kan man ikke gøre af økonomiske grunde. Intentionen var vel i sin tid, at man skulle centralisere, fordi det ville blive billigere, men jeg tror allerede nu, man kan konstatere — det vil indenrigsministeren også komme til at tage stilling til, når han skal se på alle disse planer — at amterne har i hvert fald for at sige det mildt ingen jordisk chance for at gennemføre dette på økonomisk forsvarlig vis. Man kan ikke undvære disse små sygehuse og tro, at man ved centralisering og ved en yderligere anvendelse af teknik kan holde disse omkostninger i ave. Det er i hvert fald mit indtryk af den planlægning, der har fundet sted allerede nu. Men jeg mener ikke, man har brug for yderligere udvalgsbehandling på dette punkt. Jeg mener, det er inde i en fornuftig regie i øjeblikket, idet det hører amternes økonomiske ansvar, og indenrigsministeren kommer også til på et eller andet tidspunkt at tage stilling til, hvem der skal bære de økonomiske konsekvenser her.

Det næste punkt er spørgsmålet om samarbejdsvanskeligheder eller samarbejdsproblemer. Det var vel i sin tid inspireret af bestemte affærer. Dertil vil jeg knytte den bemærkning, at man kan vel ikke undgå, at der opstår samarbejdsproblemer, uanset om det drejer sig om sygehuse eller skolevæsen eller andet. Disse samarbejdsproblemer kan man ikke løse i et udvalg. Det er problemer, der skal løses efterhånden, og jeg mener i hvert fald, at hver affære, der opstår, vil give så megen erfaring, at man skal nok finde ud af på hvert enkelt sted, hvordan samarbejdet skal blive bedre. Jeg tror, man også på dette område er kommet ret meget videre.

Med hensyn til spørgsmålet om effektivisering af embedslægeordningen må jeg bare henvise til det forslag, der allerede er fremsat, og som ligger til behandling i kommunaludvalget.

I spørgsmålet om lægernes kollegiale vedtægter deler jeg indenrigsministerens opfattelse. Jeg mener ikke, det kan være folketingets opgave at tage stilling til en privat organisations, en fagforenings egne vedtægter,